

Kedves Olvasó!

Kutatásokkal s az azokra fordított összegek alakulásával foglalkozunk lapunk e számában, két írás erejéig is. A piackutatás világával kezdjük, s az ember óhatatlanul keresi a helyét e világban.

Szomorú tapasztalat, hogy az ESOMAR számvetésében országunk – amely köztudottan nem része az Európai Uniónak – az „egyéb Európához” sem tartozik. Hanem csak az anonim „egyebekhez”, de ez önmagában természetesen nem tragédia. Ezen

bárki túlteheti magát azzal, hogy az alakulató piaccgazdaságban a kutatási megbízások is csak alakulhatnak. Aztán majd lesz ez jobb is, a táblázaton pedig kúszunk mi még feljebb is. Mert hiszen haladunk közben Európa felé.

Jelszavakkal mindig is bőségesen megáldott országunkban ma ez az európai út a sláger. Évekig fogjuk hallani. Szómagia. Érdekes talán kicsit a szavak mögé is nézni, figyelő szemünket a tettekre

vetni. Mivel bizonyítjuk alkalmasságunkat, mit tárunk a világ elé és hogyan? Vagy – egy kicsit szerényebben – Európa elé, hiszen oda törekszünk.

Két dolgot minden bizonnyal nem helyiütt kell megtárgyalni. Az egyik a földrajzi fogalomzavar; minthogy oda igyekeznénk, ahol éppen 1100 éve jelen vagyunk (tudom persze a választ). A másik, hogy ismét hárommillió – ha nem is mind koldus, de – igencsak szegény ember országa lettünk. A tények alapján aligha lehetünk vonzóak az EÜ számára. S a tendencia?

Egy másik, a K+F kérdéssel foglalkozó írásunk szerint az állam a legtöbb fejlett országban egyre nagyobb szerepet vállal az innováció támogatásában: K+F-re a növekvő GDP 2-3 százalékát fordítják, míg nálunk a csökkenő GDP mindössze 0,5-0,7 százalékát. Az állam lényegében a K+F finanszírozásá-

ból is kivonult. Eközben a nyugati partnerek az általuk behozott technikát otthon jobbára már „leírták”, de a nálunk uralkodó bérvisszonyokra alapozva itt extraprofitot termelnek, amiből náluk, otthon lesz innováció. Mi a stratégiát kiengedtük a kezünkől, s szerzőnk szerint elindultunk a gyarmati úton. Mi lesz a jelszóval?

APR egyik tömör definíciója szerint: tegyél jót és beszélj róla. Országunk imázsát magunknak kell alakítanunk, s megismertetnünk a világgal. Hogy állunk ezen a téren? Számos interjút készítettünk ebben az évben az országimázs alakulásáról/alakításáról.

Néhány véleményt idézünk ezekből:

– Szeretném megélni, hogy a világ egy egészséges nemzeti öntudattal rendelkező, bizakodó népet lát maga előtt, ha Magyarország szóba kerül.

– A reális és pozitív képet önmagunkról először önmagunkban kell kialakítani.

– A parttalan, kaotikus információözön helyett egyszerű, könnyen érthető üzenetet kell kialakítani és közvetíteni.

– Racionálisnak tartanám, hogy a kormány mellett egy kis stáb jöjjön létre, amely kidolgozná a programot.

Eddig az óhajok. S a realitás?

– Sokat beszélünk az országimázs fontosságáról, de utána nem történik semmi.

– Az erre a célra rendelkezésre álló összegek szétforgácsolódnak, e pénzek jelentős része külföldi cégek számlájára kerül.

Nemhogy egységes országkép, de valójában még egységes koncepció sem létezik – derül ki az interjúkból.

Még szerencse, hogy nem Európa dörmöböl a mi kapunkon... Felvételünket illetően pedig elhangzik az első vagy második kör, a vele vagy nélküle, valamint a harmadik évezred, s ebben akár már bizakodhatunk is. Van időnk. Van időnk?

Addig is békés új esztendőket kívánok!

Rantok Antal

